

Arrest

nr. 242 451 van 19 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 augustus 2020.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal

op 21 maart 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn beweerde problemen ongeloofwaardig zijn. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. X van 16 oktober 2018

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het kader van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, met name zijn vrees te worden vervolgd door de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van zijn deelname aan protestacties.

Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn huidig verzoek twee afgedrukte foto's van convocaties voor en een Europees rijbewijs.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet verder komt dan het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoeker zich louter beperkt tot een verwijzing naar dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden. In dit verband wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers verklaringen en nieuw neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven niet vermogen om te buigen.

Waar verzoeker hekelt dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal en hij voorhoudt dat hij niet de kans heeft gekregen om uitleg te geven over de inhoud van de door hem neergelegde documenten, kan hij in geen geval worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (stuk 8, verklaring volgend verzoek d.d. 7 januari 2020). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat verzoeker in zijn verzoekschrift een gedetailleerde uiteenzetting weergeeft over de bijgebrachte oproepingen, doet hieraan geen afbreuk en neemt niet weg dat hij in het kader van zijn vorig verzoek (i) de arrestatie en de vrijlating van zijn zoon M. moeilijk in de tijd kon situeren, (ii) hij onaannemelijk vage en incoherente verklaringen aflegde aangaande het verloop van de gebeurtenissen op de avond na de protestacties, zijn deelname aan deze protestacties, en wat er zich na deze protestacties afspeelde, (iii) verzoekers verklaringen met betrekking tot de reden waarom juist hij vervolgd werd omwille van zijn deelname aan deze protestacties ook niet overtuigend te noemen waren, (iv) verzoeker, als vader van

een jongen die werd vastgehouden samen met andere jongens, niet zou hebben gesproken met twee andere vaders van wie de zonen ook werden vastgehouden en hij van het politiekantoor zomaar naar huis zou zijn vertrokken zonder enige informatie over zijn zoon, en dat hij bovendien de namen van de andere vaders en van de politiechef niet eens kende, en (v) verzoeker geen interesse toonde in het verdere verloop van de zaak.

Bovendien gaat verzoeker met zijn betoog voorbij aan de vaststelling dat de bewijswaarde van de door hem bijgebrachte oproepingen bijzonder relatief zijn gelet op de hoge graad van corruptie die heerst in de Noord-Kaukasus en het feit dat het slechts afgedrukte foto's betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan deze documenten op zich niet om de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas te herstellen. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat in deze documenten waarin verzoeker in de hoedanigheid van verdachte wordt opgeroepen voor ondervraging verder geen melding wordt gemaakt om wat voor zaak het precies gaat waarin hij opgeroepen wordt voor ondervraging noch wat de concrete aanleiding was voor zijn oproeping. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat er op een oproeping van de politie niet vermeld wordt in welke zaak of waarvan men verdacht wordt, neemt niet weg dat uit deze convocaties niet blijkt dat er enig verband zou bestaan met de door verzoeker beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Deze documenten kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaas.

De informatie betreffende de situatie van de mensenrechten in Tsjetsjenië die verzoeker in zijn verzoekschrift citeert is verder van louter algemene aard, heeft geen betrekking op zijn persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hierin niet.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. In het licht van bovenstaande motivering is verzoekers kritiek dat het CGVS niet is nagegaan of zijn zoon effectief in België geweest is een jaar geleden, niet dienstig.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij haar land van herkomst diende te verlaten omwille van de problemen die haar zoon kende met het regime. Zij is de mening toegedaan dat het standpunt van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan worden gevolgd omdat zij wel degelijk tweemaal door de lokale politie werd geconvoceerd en zij stelt daarvan wel degelijk stukken te hebben voorgelegd. De verzoekende partij wijst ook nog op de aanvullende nota. Zij stelt dat haar zoon werd opgepakt en dat hij maar ook zichzelf gezien wordt als een opposant van het regime. De verzoekende partij wijst erop dat zij bijkomende elementen heeft neergelegd en dat een nieuwe appreciatie zich opdringt rekening houdende met de objectieve elementen.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting wederom aangeeft dat zij het land van herkomst diende te verlaten omwille van de problemen die haar zoon kende met het regime, wijst de Raad er vooreerst op dat in voormelde beschikking op pertinente wijze wordt aangegeven dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij de commissaris-generaal op 21 maart 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat haar beweerde problemen ongeloofwaardig zijn, evenals dat deze beslissing op 16 oktober 2018 werd bevestigd door de Raad in het arrest met nummer 211 031. Vervolgens wordt op goede gronden en pertinente wijze in voormelde beschikking vastgesteld: *“De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoeker zich louter beperkt tot een verwijzing naar dezelfde vluchtredenen die hij in het verleden heeft uiteengezet, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden.”* De Raad benadrukt dan ook nogmaals dat de verzoekende partij onderhavig beroep niet kan aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van haar vorige verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden.

4.2. De verzoekende partij meent het standpunt van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet te kunnen volgen omdat zij wel degelijk tweemaal door de lokale politie werd geconvoceerd. Zij verwijst hierbij naar de door haar voorgelegde stukken, meent dat zij en haar zoon worden aanzien als opposanten van het regime en dat een nieuwe appreciatie zich opdringt rekening houdende met de objectieve elementen.

De verzoekende partij gaat met haar betoog voorbij aan de gronden van voormelde beschikking, minstens geeft zij er slechts een beperkte lezing van. In voormelde beschikking wordt immers gesteld:

“Dat verzoeker in zijn verzoekschrift een gedetailleerde uiteenzetting weergeeft over de bijgebrachte oproepingen, doet hieraan geen afbreuk en neemt niet weg dat hij in het kader van zijn vorig verzoek (i) de arrestatie en de vrijlating van zijn zoon M. moeilijk in de tijd kon situeren, (ii) hij onaannemelijk vage en incoherente verklaringen aflegde aangaande het verloop van de gebeurtenissen op de avond na de protestacties, zijn deelname aan deze protestacties, en wat er zich na deze protestacties afspeelde, (iii) verzoekers verklaringen met betrekking tot de reden waarom juist hij vervolgd werd omwille van zijn deelname aan deze protestacties ook niet overtuigend te noemen waren, (iv) verzoeker, als vader van een jongen die werd vastgehouden samen met andere jongens, niet zou hebben gesproken met twee andere vaders van wie de zonen ook werden vastgehouden en hij van het politiekantoor zomaar naar

huis zou zijn vertrokken zonder enige informatie over zijn zoon, en dat hij bovendien de namen van de andere vaders en van de politiechef niet eens kende, en (v) verzoeker geen interesse toonde in het verdere verloop van de zaak.

Bovendien gaat verzoeker met zijn betoog voorbij aan de vaststelling dat de bewijswaarde van de door hem bijgebrachte oproepingen bijzonder relatief zijn gelet op de hoge graad van corruptie die heerst in de Noord-Kaukasus en het feit dat het slechts afgedrukte foto's betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan deze documenten op zich niet om de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas te herstellen. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat in deze documenten waarin verzoeker in de hoedanigheid van verdachte wordt opgeroepen voor ondervraging verder geen melding wordt gemaakt om wat voor zaak het precies gaat waarin hij opgeroepen wordt voor ondervraging noch wat de concrete aanleiding was voor zijn oproeping. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat er op een oproeping van de politie niet vermeld wordt in welke zaak of waarvan men verdacht wordt, neemt niet weg dat uit deze convocaties niet blijkt dat er enig verband zou bestaan met de door verzoeker beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Deze documenten kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaas."

Op gemotiveerde wijze wordt uiteengezet om welke redenen de neergelegde documenten niet worden aanvaard. Doorheen haar betoog dat een nieuwe appreciatie zich opdringt rekening houdende met de objectieve elementen lijkt de verzoekende partij de pertinente motieven als onbestaande beschouwen. De door de verzoekende partij neergelegde aanvullende nota met bijgevoegde vertalingen van de uitnodigingen tot verhoor laten evenmin een ander licht schijnen op de vaststellingen en doen hier geen afbreuk aan. Het verband met de eerder door de verzoekende partij aangehaalde, doch ongeloofwaardig bevonden, asielmotieven wordt niet aangetoond. De verzoekende partij kan dan ook niet in haar zienswijze worden bijgetreden.

Uit het voorgaande blijkt dat *in casu* door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de door haar neergelegde documenten en er voldoende onderzoek werd gevoerd. De verzoekende partij brengt geen daadwerkelijke en concrete opmerkingen aan betreffende de in voormelde beschikking opgenomen grond, laat staan dat zij valabele elementen of argumenten bijbrengt die hetgeen eerder in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking *in concreto* wordt vastgesteld in een ander daglicht vermogen te plaatsen. De Raad beklemtoont dat het niet aanvaarden van elementen geen gebrek aan onderzoek impliceert en wijst erop dat tevens de redenen die leidden tot dit besluit afdoende werden uiteengezet.

Kortom, uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij in wezen elementen naar voren schuift waarop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. Door te herhalen, het uiten van algemene kritiek en het poneren dat haar zoon maar ook zichzelf gezien wordt als een opposant van het regime, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS